

五行翻天

เจ้าเงาะ พลิก 10 สิขรรค

เขียน : สมนันท์
ปก : สุภากรณ์ สุนประเสริฐ

五行翻天
เจ้าธาตุพลิก ๕
สิขรรค
เขียน : สรมุรินทร์
ปก : สุภาภรณ์ สุขประเสริฐ

เรื่อง	ห้าธาตุพลิกสิขรรค์ 5
ผู้เขียน	สรมุรินทร์
พิสูจน์อักษร/เรียบเรียง	สรมุรินทร์
ปก	สุภาภรณ์ สุขประเสริฐ
กราฟฟิกจัดหน้า	ปกสำเร็จ จัดอาร์ต By ปั่นแป้ง

นิยายเรื่องนี้สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 และที่แก้ไขเพิ่มเติม ห้ามคัดลอก ทำซ้ำ ดัดแปลง แก้ไข หรือสแกนเนื้อหาส่วนใดส่วนหนึ่งของนิยายเรื่องนี้ไปเผยแพร่หรือกระทำการใดๆ เว้นแต่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น หากฝ่าฝืน จะดำเนินการทางกฎหมายต่อผู้กระทำละเมิดให้ถึงที่สุด

แนะนำเรื่อง

‘ห่าธาตฺพลิกสววรรค์’ เป็นนิยายแฟนตาซีจีนโบราณที่ผสมผสานแฟนตาซีผจญภัย เทพเซียน ศิลปะการต่อสู้ ตำนานจีน และการตีความใหม่ของเทพปกรณัมจีน โดยมีตัวละครนำเป็นผู้หญิง และเล่าเรื่องผ่านการเติบโต การเดินทาง และการค้นหาความจริงของโลกใบนี้ มากกว่าการมุ่งเน้นเพียงการต่อสู้หรือการแก้แค้น

แรงบันดาลใจสำคัญของเรื่องมาจากตำนานหนี่วาซ่อมฟ้า คัมภีร์ซานไห่จิง ห่องลिन และแนวคิดบางส่วนของพุทธศาสนาหายาน จึงเกิดเป็นโลกแฟนตาซีที่ผสมผสานตำนาน ความเชื่อ และปรัชญาเข้าด้วยกัน นางเอกของเรื่องถือกำเนิดจากศิลาห้ำสีของเจ้าแม่หนี่วาและเจตจำนงแห่งพุทธะ ทำให้การเดินทางของนางไม่ได้เป็นเพียงการแสวงหาความแข็งแกร่ง หากยังเป็นการค้นหาความหมายของชีวิต ความเมตตา และความสมดุลของสรรพสิ่ง

ผู้เขียนสร้างสรรค์เรื่องนี้ขึ้นเพื่อเข้าร่วม โครงการประกวดนิยายจีนแห่งชาติ ครั้งที่ 3 ซึ่งกำหนดให้นิยายมีความยาวไม่น้อยกว่า 500,000 คำ และมีตัวละครนำหญิงเป็นแกนหลัก โดยนิยายจะต้องเผยแพร่ฉบับภาษาจีนให้จบภายในวันที่ 31 ธันวาคม 2569 และมีกำหนดประกาศผลภายในวันที่ 31 มีนาคม 2570

ด้วยเหตุนี้ ‘ห่าธาตุพลิกสวรรค์’ จึงเป็นนิยายเรื่องแรกของผู้เขียนที่
เริ่มเผยแพร่ฉบับภาษาจีนตั้งแต่ปลายเดือนมิถุนายน 2569 ทั้งที่ขณะนั้นยัง
เขียนไม่จบ เพื่อให้มีโอกาสสร้างฐานผู้อ่านและเป็นที่รู้จักในประเทศจีนก่อน
ส่วนฉบับภาษาไทยเริ่มเผยแพร่ภายหลัง เพราะผู้เขียนเขียนต้นฉบับจบ
เรียบร้อยแล้ว

หากคุณชื่นชอบนิยายอย่าง ครึ่งปีศาจชื่อเกิง จันทรธัสตง ตำนาน
รักสวรรค์จันทรธ ล่าปีศาจพิฆาตรัก หรือ นาจา และสนใจเรื่องราวที่น่าสนใจ
ตำนานจีนมาตีความใหม่ผ่านโลกแฟนตาซีที่มีเอกลักษณ์ พร้อมตัวละคร
หญิงที่ค่อยๆ เติบโตทั้งด้านพลัง ความคิด และจิตใจ ‘ห่าธาตุพลิกสวรรค์’
เป็นอีกเรื่องที่คุณไม่ควรพลาด

สรมนินทร์

เรื่องย่อและคำโปรย

เมื่อเหล่าเทพหลงใหลในความเป็นอมตะและสุขบนสรวงสวรรค์ของโลกมนุษย์ จนสมดุขของสามโลกเริ่มพังทลาย ท้องฟ้าแตกกร้าว แดนอสุรชาชนไ้จึงเริ่มหลอมรวมกับโลกมนุษย์ และตำนานที่ถูกสืบลั่นได้หวนกลับมาอีกครั้ง

หายนะที่เกิดขึ้นทำให้พลังของเจ้าแม่หนี่วาที่อยู่พิเศษเสี้ยวศิลาห้าสี และเจตจำนงแห่งพุทธรูปได้หลอมรวมกัน และลงสู่ครรภ์ของหญิงยอมแพ้ผู้หนึ่งโดยไม่มีผู้ใดล่วงรู้ ทารกหญิงที่ถือกำเนิดจึงมีพลังอันยิ่งใหญ่ซุกซ่อนอยู่ในตัว นางถูกเลี้ยงดูเช่นมนุษย์ธรรมดา แต่ชะตากลับพลิกผันให้นางต้องออกเดินทางสู่โลกกว้าง เพื่อค้นหาความจริงที่เหล่าเทพพยายามปิดบัง

ระหว่างการเดินทาง นางได้พบสัตว์เทพจากซานไห่จิง ผู้สืบทอดตำนานโบราณ เผ่าพันธุ์ที่สูญหาย เมืองที่ถูกลบจากประวัติศาสตร์ และความลับของ ‘ระเบียงดารา’ สถานที่ซึ่งครั้งหนึ่งเคยเชื่อมสามโลกเข้าไว้ด้วยกัน

ยิ่งนางเข้าใจลึกซึ้งความจริงมากเท่าไร ก็ยิ่งพบว่าศัตรูที่แท้จริงมิใช่ปีศาจหรืออสูร หากคือความโลภ ความหลง และความทะเยอทะยานที่ซ่อนอยู่ในหัวใจของเหล่าเทพผู้ปกครองสวรรค์

ผู้ที่ลุกขึ้นปกป้องสามโลกในครั้งนี้อาจไม่ใช่เทพผู้ยิ่งใหญ่ หากเป็นหญิงสาวธรรมดาคนหนึ่ง ผู้ที่เชื่อว่าพลังที่ยิ่งใหญ่ที่สุด ไม่ใช่การทำลาย แต่คือการสร้าง ความเมตตา และการไม่ยอมทอดทิ้งสรรพชีวิต

ชะตาที่ถูกกำหนดก่อนถือกำเนิด สวรรค์ที่แปลกเปลี่ยนจนกลับด้าน โลกที่ผู้คนรู้จักเป็นเพียงเศษเสี้ยวของความจริง หากต้องเลือกระหว่างชะตาที่ถูกกำหนดกับการเปลี่ยนแปลงโลกทั้งใบ นางเลือกที่จะพลิกสวรรค์!

สารบัญ

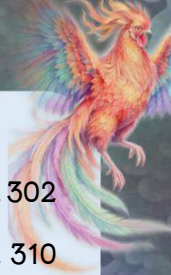
๒
หน้า

บทที่ 1 ระเบิดงดารา (อีกรั้ง)	1
บทที่ 2 คำเตือนจากหน้วา	9
บทที่ 3 ของขวัญที่ได้รับมา	17
บทที่ 4 เตรียมตัวเดินทาง	26
บทที่ 5 ข้อมูลที่ไม่คาดหมาย	35
บทที่ 6 นครเมฆาคราม	41
บทที่ 7 สุนครเทียนอวัน	49
บทที่ 8 เหลืออีกยี่สิบกว่าวัน	57
บทที่ 9 ผู้คนมากมาย	65
บทที่ 10 เรื่องราวในโรงอาหาร	72
บทที่ 11 เภณที่เปลี่ยนทุกครั้ง	80
บทที่ 12 ความบริสุทธิ์หกส่วน	89
บทที่ 13 รายได้ดีไม่น้อย	97
บทที่ 14 เครื่องจักรผลิตไอสด	104
บทที่ 15 สำนักเมฆาซ่นดารา (ต้น)	112
บทที่ 16 สำนักเมฆาซ่นดารา (ปลาย)	120
บทที่ 17 คัดอกรอบแรก	129
บทที่ 18 แก้วดาวและดาราสีทอง	137

บทที่ 19 ดาราเลือกผู้ครอบครอง.....	146
บทที่ 20 ทดสอบพรสวรรค์.....	154
บทที่ 21 ระดับแปด	162
บทที่ 22 บททดสอบความสามารถ	171
บทที่ 23 ตราดาราก็มีระดับ	179
บทที่ 24 ถ้ำดาราลับ.....	187
บทที่ 25 ปริศนาดารา	194
บทที่ 26 วิถีแห่งตน.....	201
บทที่ 27 เกื้อหนุนซึ่งกันและกัน.....	209
บทที่ 28 เมล็ดพันธุ์ของดารา	217
บทที่ 29 ตราดาราระดับกำเนิด	226
บทที่ 30 ทดสอบวาสนา	235
บทที่ 31 อย่าหยุดเดิน	243
บทที่ 32 ประชดประชัน.....	250
บทที่ 33 เลือกศิษย์.....	258
บทที่ 34 หอดารา.....	266
บทที่ 35 ตัดสินด้วยผลงาน	274
บทที่ 36 รู้จักหอดารา	281
บทที่ 37 ม้วนตำราพื้นฐาน	287
บทที่ 38 บทเรียนวันแรก	295

บทที่ 39 สี่ชีวิตที่แบกรับ	302
บทที่ 40 ความเข้าใจวิถีแห่งดารา.....	310
บทที่ 41 เขาวงกตดารา	318
บทที่ 42 ผู้ร่วมเดินทาง	326
บทที่ 43 จริ่งหรือลวงตา.....	333
บทที่ 44 หุ่นเชิดดารา (ต้น).....	341
บทที่ 45 หุ่นเชิดดารา (กลาง)	350
บทที่ 46 หุ่นเชิดดารา (ปลาย).....	359
บทที่ 47 ประกาศที่ไม่คาดคิด.....	369
บทที่ 48 เสียงที่เพรียกหา.....	376
บทที่ 49 หอคอยสีขาว.....	384
บทที่ 50 ผู้สมัครคนสุดท้าย	392
บทที่ 51 เกณฑ์การคัดเลือก.....	400
บทที่ 52 สุนครเทียนอวีนอีกครั้ง	407
บทที่ 53 กฎใหม่ที่เพิ่มขึ้น	415
บทที่ 54 เริ่มการฟาร์ม	423
บทที่ 55 ล่าตราดารา	431
บทที่ 56 ผลการแข่งขันช่วงแรก	439
บทที่ 57 เหตุไม่คาดคิด.....	448
บทที่ 58 หมายเลข 731842	457

บทที่ 59 ยังคงเป็นอันดับหนึ่ง.....	468
บทที่ 60 อันดับหนึ่งที่ไม่มีผู้ใดทราบ	476
บทที่ 61 ร้อยคู่แรกของการประลอง	484
บทที่ 62 ประลองรอบที่หนึ่ง	492
บทที่ 63 เสียหนึ่งแต้ม	502
บทที่ 64 ปีนหอย	513
บทที่ 65 พบกันใหม่อีกสามปีข้างหน้า.....	523
บทที่ 66 โอสถห้าธาตุ.....	530
บทที่ 67 เตรียมตัวออกเดินทาง	537
บทที่ 68 ทางสะดวก.....	544
บทที่ 69 เรื่องของโอสถกำเนิดห้าธาตุ.....	551
บทที่ 70 ดำหนักรถการกิจดารา.....	560
บทที่ 71 สามภารกิจ.....	569
บทที่ 72 ร้อยตะกร้าแกมลิบ	576
บทที่ 73 ดาวชิงอวีน.....	584
บทที่ 74 หอข่าวสารนครชิงอวีน.....	593

บทที่ 1 ระเบียงดารา (อีกครั้ง)

เยี่ยอวินรู้สึกราวกับตนเองกำลังก้าวผ่านม่านบางอย่าง ราวกับกำลังก้าวผ่านเส้นแบ่งระหว่างโลกสองใบ บันไดสีเงินทอดยาวขึ้นไปเรื่อยๆ ทว่าทุกครั้งที่ยี่อวินก้าวขึ้น ระยะทางเบื้องหน้ากลับหดสั้นลงอย่างประหลาด ราวกับสถานที่แห่งนี้ไม่ได้วัดระยะด้วยพื้นที่ หากวัดด้วยเจตจำนงของผู้เดินทาง

ซิงซิงมองซ้ายมองขวาอย่างระแวดระวัง แต่อวี เออร์ กลับเงยบผิตปกติ ดวงตาของมันเป็นจับจ้องยอดไม้ที่อยู่เหนือศีรษะ

เวลาผ่านไปนานเท่าใดไม่มีผู้ใดทราบ กระทั่งในที่สุด เยี่ยอวินก็ก้าวขึ้นสู่บันไดขั้นสุดท้าย ทันทีที่ฝ่าเท้าสัมผัสพื้น แสงดาวทั้งหมดพลันหายไป ความรู้สึกไร้น้ำหนักก็หายไปเช่นกัน

เบื้องหน้าของนาง ปรากฏแผ่นดินกว้างใหญ่ เยี่ยอวินนิ่งงัน นางยืนมองอย่างงุนงง เพราะนางขึ้นต้นไม้มา สิ่งที่ควรพบเจอควรจะเป็นกิ่งไม้ใบไม้ ไม่ใช่หรือ ทว่าสิ่งแรกที่นางสัมผัสได้คือพลังปราณหนาแน่น บริสุทธิ์ และเก่าแก่จนราวกับมีอยู่มาตั้งแต่ก่อนกำเนิดฟ้าดิน

เบื้องหน้าเป็นทุ่งหญ้าสีเขียวสดสายตา ล้ำธารสายเล็กไหลผ่านอย่างเงียบสงบ ไกลออกไปเป็นหมู่บ้านขนาดใหญ่ ควันสีขาวลอยขึ้นจากหลังคาไม้

หลายหลัง ให้ความรู้สึกสงบอย่างประหลาด ไม่มีภาพของดินแดนศักดิ์สิทธิ์ที่ผู้คนเฝ้ามองจะเข้าไป ทุกอย่างเรียบง่ายเสียจนไม่น่าเชื่อว่านี่คือระเบียงดารา

“นี่คือ...ระเบียงดารา?” ซิงชิงเอ่ยออกมาอย่างไม่แน่ใจ

เยี่ยอวีนเองก็มีความคิดไม่ต่างกัน หลังจากได้เห็นภาพระเบียงดารา ได้เห็นแผนที่ นางจึงคิดว่าระเบียงดาราควรเป็นสถานที่ยิ่งใหญ่กว่านี้ แต่ภาพตรงหน้ากลับเหมือนหมู่บ้านชนบทแห่งหนึ่ง

เสียงหัวเราะระฆาตเสียงหนึ่งพลันดังขึ้น “ผู้มาใหม่ทุกคนก็มีสีหน้าเช่นนี้”

เยี่ยอวีนหันไปมองตามทิศทางของเสียง ไม่ทราบตั้งแต่เมื่อใด ไต้ต้นไม้ใหญ่ริมลำธารมีชายชราคนหนึ่งนั่งอยู่ ข้างกายมีตะกร้าไม้ไผ่และคันเบ็ดตกปลา รวากับเป็นเพียงชาวประมงชราธรรมดาผู้หนึ่ง หากดวงตาคู่นั้นกลับลึกล้ำจนบอกไม่ถูก

“ยินดีต้อนรับสู่ระเบียงดารา” ชายชราเอ่ย “ข้ารอพวกเจ้ามานานแล้ว”

เยี่ยอวีนหรีดตาลง “ท่านคือผู้ที่เรียกข้ามาที่นี่?”

ชายชรายิ้มแต่ไม่ตอบคำถามนั้น มันเพียงเงยหน้ามองต้นกำเนิดดาราที่ทอดเงาปกคลุมทั่วพื้นฟ้า

“ไม่ใช่ข้า ผู้ที่เรียกเจ้ามา...กำลังรอเจ้าอยู่ข้างใน”

มันยกมือขึ้น ชี้นิยามใจกลางระเบียงดารา บริเวณที่กึ่งก้านหมี่มาของต้นกำเนิดดาราแผ่ขยายปกคลุมสวรรค์ทั้งหมด

เยื่อวันมองตามนิ้วของชายชรา เบื้องหน้านอกจากทุ่งหญ้า ลำธาร และ
หมู่บ้านเล็กๆ แล้ว นางกลับไม่เห็นสิ่งใดเป็นพิเศษ

“ข้างใน?” เยื่อวันถาม

ชายชรายิ้ม “เจ้าคิดว่าระเบียงดาราอยู่ที่ใดเล่า”

เยื่อวันส่ายหน้า “ข้าไม่ทราบเจ้าคะ”

ชายชราลุกขึ้นยืน หยิบตะกร้าไม้ไผ่ขึ้น “ตามข้ามา”

กล่าวจบ มันก็มุ่งหน้าไปยังหมู่บ้านเล็กๆ ที่อยู่ไกลออกไป

เยื่อวันล่งเลเพียงครู่เดียวก็ก้าวตามไป ยิ่งเดินเข้าใกล้หมู่บ้าน เยื่อวันก็ยิ่ง
พบความผิดปกติ

ผู้คนที่นี่ไม่ได้อ่อนแอ ตรงกันข้าม ชายชราคนหนึ่งที่กำลังนั่งสานตะกร้าอยู่
หน้าบ้านกลับมีพลังปราณลึกล้ำจนแม้แต่นางยังมองไม่ออก สตรีวัยกลางคน
ที่กำลังรดน้ำผักอยู่ริมทาง ทำให้นางรู้สึกถึงแรงกดดันบางอย่างโดยไม่รู้ตัว
แม้แต่เด็กน้อยที่กำลังวิ่งเล่นอยู่ริมลำธาร ลมหายใจของพวกเขาก็
สอดคล้องกับฟ้าดินอย่างเป็นธรรมชาติ รวากับทุกคนที่นี่เป็นส่วนหนึ่งของ
โลกใบนี้

ซิงซิงเริ่มขุ่นลุก “ที่นี่...แปลกมาก”

เยี่ยอวีนพยักหน้า นางก็รู้สึกเช่นกัน ที่นี่ไม่มีผู้ใดพยายามปลดปล่อยแรง
กดดัน แต่ยังเป็นเช่นนั้น กลับยิ่งน่าหวาดหวั่น เพราะหมายความว่า การ
ควบคุมพลังของคนเหล่านี้ถึงระดับที่นางไม่อาจเข้าใจได้

ไม่นานนัก ชายชราก็หยุดฝีเท้า เบื้องหน้าปรากฏซุ้มประตูไม้ เหนือซุ้มประตู
มีแผ่นป้ายเก่าแก่แขวนอยู่ บนป้ายมีอักษรเพียงสามตัว

ระเบียงดารา

เยี่ยอวีนนิ่งจิ่ง “นี่คือ...”

ชายชราหัวเราะ “ใช่ ที่นี่ต่างหากคือระเบียงดารา ส่วนที่เจ้าผ่านมาก่อนหน้า
นี่ เป็นเพียงประตูทางเข้าเท่านั้น”

มันก้าวผ่านซุ้มประตู เยี่ยอวีนมองและก้าวตาม พริบตาที่นางผ่านเข้าไป โลก
ทั้งใบพลันเปลี่ยนไป

ครึน!

ฟ้าดินสั่นสะเทือน หมู่บ้านเล็กๆ หายไป หุ่นหญาหายไป ลำธารหายไป สิ่ง
ปรากฏขึ้นแทน คือโลกอันกว้างใหญ่ไร้ขอบเขต ภูเขาศักดิ์สิทธิ์ลอยอยู่กลาง
อากาศ แม่น้ำดาราไหลผ่านท้องฟ้า ดำหนักใหญ่โตงดงามนับไม่ถ้วนตั้งอยู่
บนกิ่งก้านมหิมาของต้นกำเนิดดารา สะพานสีเงินเชื่อมต่อโลกแต่ละแห่งเข้า
ด้วยกัน ผู้ฝึกตนจำนวนมากเหาะเหินไปมาระหว่างดวงดาว แสงจากโลกนับ
ไม่ถ้วนส่องประกายอยู่ทั่วทุกทิศ รวากับจักรวาลทั้งผืนถูกสร้างขึ้นบนต้น
กำเนิดดาราเพียงต้นเดียว

เยี่ยอวินลืมหายใจไปชั่วขณะ ชิงชิงอัปปากค้าง อวีเออร์กี้เบิกตากว้าง

ชายชรายื่นหันหลังให้นางก่อนจะกล่าว “ยินดีต้อนรับสู่ระเปียงดารา โลกที่
อยู่เหนือห้าแดน”

เยี่ยอวินมองภาพเบื้องหน้า แม้ทุกอย่างจะปรากฏตรงหน้า แต่นางก็ยังรู้สึก
เหมือนกำลังฝัน ภาพตรงหน้าหากไม่ได้มาเห็นด้วยตาตนเอง เกรงว่านางคง
ไม่เชื่อถือแล้ว เพราะทุกสิ่งล้วนเกินจินตนาการของนาง

“ที่นี่คือระเปียงดารา!?” เยี่ยอวินพึมพำเบาๆ

ชายชราชราอมยิ้ม “ใช่และไม่ใช่”

เยี่ยอวินหันกลับไปมอง “หมายความว่าอย่างไรเจ้าคะ”

ชายชราเดินนำต่อไปอย่างไม่รีบร้อน “สิ่งที่เจ้ามองเห็นเป็นเพียงส่วน
หนึ่ง ระเปียงดาราใหญ่กว่าที่เจ้าคิดมาก”

มันยกมือขึ้นชี้ไปยังโลกสีทองดวงหนึ่งที่ลอยอยู่บนกิ่งไม้ไผ่กลีบ “เห็นโลกนั้นหรือไม่”

เยี่ยอวินพยักหน้า “เห็นเจ้าคะ”

“โลกนั้นมีพื้นที่กว้างใหญ่กว่าห้าแดนรวมกัน”

เยี่ยอวินอึ้ง ซิงซิงร้องออกมา “เป็นไปได้!”

ชายชราหัวเราะ “ผู้มาใหม่ทุกคนล้วนพูดเช่นนี้”

จากนั้นมันชี้ไปยังโลกอีกดวงแล้วอีกดวง “โลกเหล่านี้บางแห่งถือกำเนิดขึ้นเอง บางแห่งถูกสร้างขึ้นภายหลัง บางแห่งมีสิ่งมีชีวิตอาศัยอยู่ บางแห่งกลายเป็นดินแดนร้างมาจนบัดนี้”

เยี่ยอวินเงยไป หากเป็นเช่นนั้นจริง ระเบียงดาราที่ใหญ่มากกว่าห้าแดนมากมายนัก จากภาพความทรงจำของราชาจื่อเยียนและแผนที่ระเบียงดาราที่นางได้เห็น ระเบียงดารากว้างใหญ่ยิ่งนัก

อวีเออร์ปล้นเอ่ยขึ้น “ท่านปู่”

ชายชราหันมามิ้ม “ว่าอย่างไร”

“ท่านชื่ออะไรขอรับ”

คำถามนั้นทำให้ชายชราชะงักไปเล็กน้อยก่อนหัวเราะออกมา “จริงสิ ข้ายังไม่ได้แนะนำตัว”

มันหยุดผีเท้าก่อนหันกลับมาองทั้งสาม “คนในระเบียงดาราเรียกข้าว่า ผู้
เผ่าประตู่”

เยี่ยอวินขมวดคิ้ว “ผู้เผ่าประตู่?”

“ใช่” ชายชรพยักหน้า “ผู้ที่พาแขกทุกคนเข้าสู่ระเบียงดารา ส่วนชื่อของข้า
...ผ่านไบนานเสียจนแม้แต่ตัวข้าเองก็แทบลืมแล้ว”

เยี่ยอวินไม่ได้สนใจชื่อของชายชราสัก สายตาของนางถูกดึงดูดไปยังสถานที่
แห่งหนึ่ง ไกลออกไปบนกิ่งก้านมหิมาของต้นกำเนิดดารา มีตำหนักสีขาว
ตั้งอยู่เพียงลำพัง

ตำหนักนั้นไม่ได้ใหญ่ที่สุด ไม่ได้งดงามที่สุด แต่ไม่ทราบเพราะเหตุใด เมื่อเห็น
มัน พลิกท่าธาตุภายในร่างของนางกลับสั่นสะเทือนราวกับตอบรับบางสิ่ง
ที่อยู่ในนั้น

ผู้เผ่าประตู่มองตามสายตาของนางก่อนจะยิ้มบาง “ดูเหมือนเจ้าเองก็รับรู้
ได้”

เยี่ยอวินหันกลับมา “ที่นั่นคือที่ใดเจ้าคะ”

“หอแห่งผู้สังเกตดารา และเป็นสถานที่ที่ผู้เรียกเจ้ามา...กำลังรอเจ้าอยู่”

เยี่ยอวินหันกลับมา “ผู้ที่เรียกข้ามาอยู่ที่นั่นหรือเจ้าคะ”

“ใช่” ผู้เผ่าประตู่พยักหน้า “แต่ก่อนจะไปถึงที่นั่น พวกเราจะต้องเดินทางอีก
ระยะหนึ่ง”

ซิงซิงมองตำหนักสีขาวที่อยู่ไกลลึบก่อนมองกลับมาที่ผู้เฝ้าประตู “อีกระยะหนึ่งหรือเจ้าคะ ข้าคิดว่ามันอยู่ตรงหน้าแล้วเสียอีก”

ผู้เฝ้าประตูหัวเราะ “ตรงหน้า? หากใช้สายตาของห้าแดนก็อาจใช่ แต่ที่นี่คือระเบียงดารา”

มันยกมือชี้ไปยังตำหนักสีขาว “เจ้ามองว่ามันอยู่ไม่ไกล แต่ต่อให้เป็นผู้ฝึกตนระดับจักรพรรดิแห่งห้าแดน หากบินตรงไปยังตำหนักนั้นด้วยกำลังของตนเอง เกรงว่าหลายสิบปีก็ยังไปไม่ถึง”

ซิงซิงและอวีเออร์อำปากค้าง เฮียอวี่นก็นิ่งอึ้ง

ผู้เฝ้าประตูยิ้ม “ระยะทางในระเบียงดาราไม่เหมือนระยะทางในโลกภายนอก โลกหนึ่งอาจอยู่ใกล้เพียงเอื้อมมือ แต่อาจห่างกันหลายร้อยปีแห่งการเดินทาง ขณะเดียวกัน โลกที่ดูเหมือนอยู่ใกล้สุดสายตา อาจก้าวไปเพียงก้าวเดียวก็ถึง”

บทที่ 2 คำเตือนจากหนิ่ว

เยี่ยววินนึกถึงทางเดินดาราทันที สถานที่แห่งนี้มีกฎเกณฑ์เป็นของตนเอง ไม่อาจใช้สามัญสำนึกจากโลกมนุษย์มาตัดสินได้

ผู้เฒ่าประตูเดินนำต่อไป เบื้องหน้า สะพานสีเงินสายหนึ่งค่อยๆ ปรากฏขึ้น กลางอากาศ ทอดยาวออกไปยังโลกอีกแห่ง

ระหว่างทางที่เดินข้ามสะพาน เยี่ยววินเห็นผู้ฝึกตนจำนวนมากเดินทางผ่านไปมา บางคนมีรูปลักษณ์เหมือนมนุษย์ บางคนมีปีก บางคนมีเขา บางคนมีดวงตาสามดวงกลางหน้าผาก แต่ไม่ว่าผู้ใด เมื่อเห็นผู้เฒ่าประตู ล้วนหยุดลงเล็กน้อยก่อนโค้งมศีรษะให้ด้วยความเคารพ

ผู้เฒ่าประตูเพียงยิ้มตอบ

ซิงซิงเริ่มมองชายชรามากขึ้น “ท่านปู่”

“หืม?”

“ดูเหมือนทุกคนจะรู้จักท่าน”

ผู้เฒ่าประตู่หัวเราะ “ข้าอยู่ที่นี่มานาน ย่อมต้องมีคนรู้จักบ้าง”

ซิงซิงกลอกตา มันไม่เชื่อแม้แต่น้อยแต่ก็ไม่ถามต่อ

ขณะนั้นเอง สะพานสีเงินเบื้องหน้าพลันลั่นสุดดัง ตรงปลายสะพานปรากฏ
ลานหินสีขาวขนาดใหญ่ กลางลานหินมีประตู่หินโบราณบานหนึ่ง
ตั้งอยู่ ประตูบานนั้นไม่ได้ใหญ่โต ไม่ได้เปล่งแสง ไม่ได้ปลดปล่อยแรง
กดดัน แต่เมื่อเห็นมัน ผลึกห้ำห่าธาตุภายในร่างของเยี่ยววินกลับสั่นสะเทือน
รุนแรงกว่าครั้งใด

ผู้เฒ่าประตู่หยุดฝีเท้าก่อนหันกลับมา “พวกเรามาถึงแล้ว”

มันเงยหน้ามองประตู่หินเบื้องหน้า “ด้านหลังประตูบานนี้คือ หอแห่งผู้สังเอด
ดาราและผู้รื้อเจ้ามาเนิ่นนาน”

เยี่ยววินมองประตู่หินโบราณเบื้องหน้า ประตูบานนั้นเรียงรายธรรมดา หาก
ไม่ใช่เพราะผลึกห้ำห่าธาตุในร่างกำลังสั่นสะเทือนรุนแรง นางคงคิดว่ามันเป็น
เพียงประตู่หินธรรมดาบานหนึ่ง

ผู้เฒ่าประตู่ยิ้มบาง “เข้าไปเถิด”

เยี่ยววินรีบไปครู่หนึ่งก่อนประสานมือคารวะ “ขอบคุณผู้อารุโสที่นำทาง”

ผู้เฒ่าประตู่หัวเราะ “ไม่จำเป็นต้องขอบคุณข้า หน้าทีของข้าก็มีเพียงเท่านี้”

กล่าวจบ มันก็ก้าวถอยหลังไปหนึ่งก้าว

เยี่ยอวันมองมันครู่หนึ่งก่อนจะหันกลับไปมองประตูดินอีกครั้ง ยื่นมือออกไป
แตะลงบนบานประตู

ครี๊ด

เสียงแผ่วเบาดังขึ้น ประตูหินโบราณค่อยๆ เปิดออก แสงสีขาวอ่อนโยนส่อง
ออกมาจากภายใน ให้ความรู้สึกอบอุ่นอย่างประหลาด

เยี่ยอวันก้าวผ่านเข้าไป ทันทีที่ผ่านประตู ภาพเบื้องหน้าพลันแปรเปลี่ยน สิ่ง
ที่ปรากฏต่อสายตา เป็นห้องหนังสือขนาดใหญ่ ชั้นหนังสือนับไม่ถ้วนทอด
ยาวขึ้นไปจนมองไม่เห็นจุดสิ้นสุด ดวงดาวขนาดเล็กนับพันหมื่นดวง
หมุนเวียนอยู่เหนือศีรษะ รวากับเป็นท้องฟ้าจำลองของจักรวาลทั้งผืน

ภายในหอเงียบสงบอย่างยิ่ง มีเพียงเสียงพลิกหน้าหนังสือดังแผ่วเบามาจาก
ที่ไกลๆ เยี่ยอวันหันไปตามเสียงนั้น

ลึกเข้าไปในหอ ใต้แสงของดวงดาว ปรากฏโต๊ะไม้ตัวหนึ่งและมีเงาร่างหนึ่งนั่ง
อยู่ตรงนั้น อีกฝ่ายกำลังก้มหน้าอ่านตำราราวกับไม่ทราบว่ามีผู้มาเยือน

พลันที่เยี่ยอวันมองเห็นร่างนั้น พลิกหน้าธาตุภายในร่างสั่นสะเทือนรุนแรงยิ่ง
กว่าทุกครั้งที่ผ่านมา แม้ยังมองไม่เห็นใบหน้าแต่นางกลับมีความรู้สึก

ประหลาด รวากับการเดินทางทั้งหมดที่ผ่านมา ล้วนกำลังนำพานางมาพบ
คนผู้นี้

ในที่สุด เสียงพลิกหน้าหนังสือก็ค่อยๆ หยุดลง เกรงะนั้นปิดตำราในมือลง
ก่อนจะเงยหน้าขึ้นและมองมายังเยี่ยอวีน

ดวงตาของทั้งสองฝ่ายสบกัน เยี่ยอวีนชะงักไปเล็กน้อย เพราะบุคคลที่นั่งอยู่
หลังโต๊ะไม้ นั้น ไม่ใช่ผู้เฒ่าผมขาว หากเป็นสตรีผู้หนึ่ง นางสาวอาภรณ์สีขา
เรียบง่าย เรือนผมยาวสีดำขลับทอดลงถึงเอว ใบหน้างดงามจนยากจะหาคำ
ใดมาบรรยาย

ทว่าความงามตานั้นกลับไม่ดึงดูดสายตาเท่าดวงตาคู่นั้น ดวงตาที่สงบนิ่งราว
กับผ่านกาลเวลายาวนานนับไม่ถ้วน เพียงมองสบ ก็ให้ความรู้สึกรวากับกำลังมอง
ต้องพยายามคำคืนที่ไร้จุดสิ้นสุด

ภายในห้องแห่งผู้สังเกตดาราร้ายบ่ง สตรีชุดขาวยืมบาง รอยยิ้มนั้นอ่อนโยน
อย่างยิ่ง

“ในที่สุดเจ้าก็มาถึง” น้ำเสียงนุ่มนวลราวกับกำลังกล่าวต้อนรับสหายเก่าที่
จากกันไปเนิ่นนาน

เยี่ยอวีนประสานมือคารวะ “ผู้อาวุโสคือผู้ที่เรียกข้ามาหรือเจ้าคะ”

สตรีชุดขาวมองนางอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะส่ายหน้า “ไม่ใช่”

เยี่ยอวีนชะงัก สตรีชุดขาวคล้ายมองเห็นความสงสัยของนาง

“ผู้ที่เรียกเจ้ามา ไม่เคยอยู่ที่นี้ ข้าเพียงได้รับมอบหมายให้รอเจ้า และเมื่อเจ้ามาถึง ข้าจะมอบบางสิ่งให้เจ้า”

กล่าวจบ นางยกมือขึ้น แสงดาวสายหนึ่งพลันตกลงมาจากท้องฟ้าในห่อผู้สังเกตดารา แสงนั้นค่อยๆ รวมตัวกันเหนือฝ่ามือของนาง กลายเป็นแผ่นผลึกใสขนาดเท่าฝ่ามือ

ภายในผลึกมีแสงห้ำหั่นไหลเวียนอย่างช้าๆ ทันทีที่ผลึกนั้นปรากฏ ผลึกห้ำหั่นภายในร่างของเยื่อวินยิ่งสั่นสะเทือนรุนแรงจนนางตกใจ

สตรีชุดขาวทอดสายตามองผลึกในมือก่อนจะเอ่ย “สิ่งนี้ถูกฝากเอาไว้ตั้งแต่ก่อนที่เจ้าจะถือกำเนิด และผู้ที่ฝากมันไว้...”

นางมองเยื่อวิน แวดตาสงบนิ่ง “คือหนี่วา”

ผลึกแสงห้ำหั่นนั้นพลันสาดแสงออกมา ก่อเกิดเป็นสตรีผู้หนึ่ง สตรีที่เยื่อวินรู้สึกคุ้นเคยอย่างยิ่ง สตรีผู้นั้นมองนางอวินด้วยสายตาอ่อนโยน รวากับกำลังมองผู้ที่รู้จักกันมานานแสนนาน

ทว่าเยื่อวินกลับทราบดี มิใช่ใช้ตัวตนที่แท้จริงของหนี่วา หากเป็นเพียงภาพที่ถูกทิ้งเอาไว้ในอดีต ภาพที่กำลังกล่าววาทาซึ่งถูกกำหนดไว้

“อาวุโสหนี่วา” เยื่อวินประสานมือคารวะ “ท่านทราบหรือ ว่าข้าคือผู้ใด”

หนี่วายิ้มบาง “หากเจ้ากำลังถามชื่อของเจ้า ข้าย่อมไม่ทราบ แต่หากเจ้ากำลังถามว่าเหตุใดเจ้าจึงมาที่นี่ ข้าย่อมทราบ”

เยี่ยวนิ่งไป

“ผู้ที่มองเห็นภาพนี้ได้ ย่อมเป็นผู้ครอบครองวิถีห้าธาตุ และย่อมเดินมาถึง
ระเบียงดาราด้วยตนเอง เพียงสองสิ่งนี้ก็พอแล้ว”

เยี่ยวนิ่งไม่ได้เอ่ยแทรก ทราบดีว่านี่คือข้อความที่ถูกระเบียบเอาไว้ล่วงหน้า ไม่
อาจสนทนาโต้ตอบได้จริง

“หากเจ้ามาถึงที่นี่ได้ แสดงว่าความว่างเปล่าได้ตื่นขึ้นอีกครั้ง”

คำพูดนั้นทำให้หัวใจของเยี่ยวนิ่งสั่นสะท้าน ใช่ ความว่างเปล่าตื่นขึ้นจริงๆ
แต่ยามนี้ผืนภินันต์ได้ถูกซ่อมแซมเรียบร้อยแล้ว ความว่างเปล่าจึงสงบเงียบ
ต่อไป

“จำไว้ ความว่างเปล่าไม่ใช่ศัตรู แต่ไม่ใช่มิตร มันเป็นเพียงการมีอยู่รูปแบบ
หนึ่ง เช่นเดียวกับฟ้าดิน”

เยี่ยวนิ่งขมวดคิ้ว คำพูดนี้แตกต่างจากทุกสิ่งที่นางเคยได้ยิน หนึ่งว่าไม่ได้
กล่าวถึงการทำลาย ไม่ได้กล่าวถึงการต่อสู้ ไม่ได้กล่าวถึงการกำจัด รวากับ
กำลังอธิบายปรากฏการณ์ธรรมชาติอย่างหนึ่ง แต่เมื่อคิดให้ดีแล้ว ความว่าง
เปล่านั้นคือธรรมชาติอย่างหนึ่งจริงๆ มันเกิดขึ้นเองโดยธรรมชาติ จุดดำที่เกิด
จากมันก็เช่นกัน

หนี่ว้ายืมอีกครั้ง “ผู้คนมากมายพยายามเอาชนะมัน ผู้คนมากมายพยายามใช้มัน แต่ทั้งสองล้วนเดินผิดทาง สิ่งที่เราควรทำคือความเข้าใจ นี่จึงเป็นเหตุผลที่ข้าจึงปิดผนึกมัน ให้มันอยู่ในที่ของมัน ที่ที่ไม่สามารถก่อกบฏหาได้”

หนี่วาทอดยังคงทอดสายตามายังเยี่ยอวีน แววต่ายิ่งอ่อนโยนลงหลายส่วน

“เด็กน้อย ข้าฝากเรื่องหนึ่งไว้กับเจ้า”

ภาพของอวีเอร์พลันปรากฏขึ้นกลางอากาศ วิหคจือเยียนสีทองตัวเล็กกำลังนอนหลับอยู่ในไซไบหนึ่ง

เยี่ยอวีนเบิกตากว้าง หนี่ว้ายืม “จงปกป้องมัน จือเยียนไม่ควรสูญสิ้นจากฟ้าดิน อย่างน้อย...ต้องไม่ใช่ในยุคของเจ้า”

กล่าวถึงตรงนี้ ภาพของหนี่วาก็เริ่มเลือนราง รวากับพลังที่หลงเหลืออยู่ใกล้หมดสิ้น ทว่าพริบตาหนึ่ง นางมองตรงมายังเยี่ยอวีนก่อนกล่าวคำสุดท้าย “จงระวังผู้ที่กำลังตามหาข้า”

เยี่ยอวีนนิ่งงัน ภาพทั้งหมดสลายกลายเป็นแสงห้ำหั่นหายไปกับอากาศรอบด้าน เหลือเพียงประโยคสุดท้ายที่ก้องอยู่ในใจของนาง

จงระวังผู้ที่กำลังตามหาข้า!

ประโยคนี้แม้ไม่คล้ายคำเตือนของสุสานดาราร่วง

หากมีผู้ใดทราบว่าเจ้าครอบครัวห่าธาตุ จงเข้ามา จงหาไม่ได้ จงหนี หนี
ให้ไกลที่สุด และอย่าหันกลับไปมอง

แต่สองข้อความมีใจความสำคัญเดียวกันคือ พลังห่าธาตุ ดังนั้น นางต้อง
ระวังตัวให้มาก ไม่อาจให้ผู้ใดทราบได้ถึงพลังนี้ที่นางครอบครอง และนางก็
เพิ่งนึกขึ้นได้ว่านางและอวีเออร์ล้วนเป็นสิ่งที่ผู้ฝึกตนแสวงหาด้วยกันทั้งคู่
เพียงแต่ผู้ฝึกตนปรารถนาความเป็นอมตะจากอวีเออร์ก่อน เมื่อเป็นอมตะ
แล้ว ย่อมปรารถนาความแข็งแกร่ง หากได้พลังห่าธาตุ มันย่อมแข็งแกร่งยิ่ง
กว่าผู้ใด เพราะมันสามารถสยบผู้คนได้ด้วยห่าธาตุ

เยี่ยวนิสิตลมหายใจลึก ยามนี้นางยังไม่รู้ว่านี่หมายถึงผู้ใด การคาดเดา
ไปก่อนย่อมไม่มีประโยชน์

สตรีชุดขาวยังคงนั่งอยู่หลังโต๊ะไม้เช่นเดิม รวากับทุกสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อครู่เป็น
เพียงช่วงเวลาไม่กี่ลมหายใจ

บทที่ 3 ของขวัญที่ได้รับมา

เยี่ยอวินประสานมือคารวะ “ขอบคุณผู้อาวุโส”

สตรีชุดขาวส่ายหน้า “ไม่จำเป็นต้องขอบคุณข้า ข้าเพียงทำหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย”

นางทอดสายตามองเยี่ยอวินอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะเอ่ย “เจ้ายังไม่มีที่พักในระเปียงดารา”

เยี่ยอวินชะงักไป ยิ้มแห้ง “ใช่เจ้าคะ”

“เช่นนั้น เจ้าพักที่หอแห่งผู้สังเกตดาราก็ได้”

เยี่ยอวินมองอีกฝ่ายอย่างประหลาดใจ

สตรีชุดขาวยิ้ม “ไม่ต้องแปลกใจ ผู้ที่สามารถมาถึงที่นี่ได้ด้วยตนเองมีไม่มาก ทั้งผู้เฝ้าประตูก็พาเจ้ามาที่นี่ด้วยตนเอง เท่านั้นที่เพียงพอแล้ว”

เยี่ยอวินเงยไป นางรู้สึกได้ว่าฐานะของผู้เฝ้าประตูอาจไม่ธรรมดาอย่างที่มันแสดงออก

สตรีชูดขาวยกมือขึ้น ทันใดนั้น ประตูปานหนึ่งปรากฏขึ้นด้านข้างของห้องโถง

“ด้านหลังประตูนั้นคือที่พักของเจ้า ส่วนสหายตัวน้อยทั้งสอง พวกมันสามารถอยู่กับเจ้าได้”

“ขอบคุณผู้อาวุโส”

“แต่เจ้าพักที่นี่ได้เพียงวันนี้เท่านั้น พรุ่งนี้เจ้าต้องออกจากที่นี่ หอแห่งผู้สังเกตดารามิอนุญาตให้พักได้นาน หนึ่งในนั้นว่ามากที่สุดแล้ว”

“เจ้าคะ ข้าขอตัว” บอกแล้ว เยี่ยอวี่นก็เดินตรงไปยังประตูด้านข้างของห้องโถง

เข้ามาในห้องพักแล้ว เยี่ยอวี่นจึงได้เห็นว่าในห้องตกแต่งอย่างเรียบง่าย ให้ความรู้สึกสงบ เมื่อมองออกไปนอกหน้าต่าง ก็เห็นมหาสมุทรดาราดูเหมือนสถานที่ต่างๆ ไกลออกไปก็มองเห็นผู้ฝึกตนที่เดินทางไปมา บ้างเดินทางด้วยตนเอง บ้างเดินทางด้วยยานพาหนะ เยี่ยอวี่นจึงมองอย่างตื่นตาตื่นใจไม่น้อย เพราะนี่ไม่ใช่สิ่งที่เห็นได้ทั่วไปในโลกมนุษย์

“พี่สาวเยี่ย ที่นี่สวยดีนะเจ้าคะ” ซิงซิงเอ่ย ยามนี้มันกับอวีเออร์เกาะที่ขอบหน้าต่าง

“จริงด้วยขอรับ ที่นี่สวย ถ้าพวกเราไม่ต้องระวังตัว” อวีเออร์บอก

เยี่ยอวินยิ้ม ถูกลงของอวีเออร์ ถ้าไม่ต้องระวังตัว ครู่หนึ่งนางจึงนึกขึ้นได้

“พຽ່ນนี้พวกเราต้องออกจากที่นี่แล้ว มาดูแผนที่ของระเบียงดาราาก่อนดีกว่า ว่า ยามนี้พวกเราอยู่ที่ส่วนใดของระเบียงดารา และพวกเราจะไปยังดินแดน รกร้างดาราเหนือได้อย่างไร พี่สาวต้องเข้าเป็นศิษย์ของสำนักเมฆาซอน ดารา” เยี่ยอวินบอก

นางแบมือออก เห็นฝ่ามือปรากฏผลึกดาราสีทองก้อนหนึ่ง ผลึกนั้นมีขนาด ราวหนึ่งฝ่ามือ ภายในปรากฏหมู่ดาวนับไม่ถ้วนกำลังเคลื่อนที่อยู่ตลอดเวลา

นี่ย่อมเป็นผลึกดาราบันทึกที่เยี่ยอวินขอมาจากแม่ทัพเหมันต์ ผลึกที่บันทึก แผนที่ของระเบียงดารา มันบันทึกเส้นทางดารา เมืองโบราณ ดินแดนรกร้าง สถานที่สำคัญ และจุดเชื่อมต่อต่างๆ แม้ไม่ใช่ทั้งหมดของระเบียงดารา แต่ก็ เป็นแผนที่ที่สมบูรณ์ที่สุดที่นางเป็นเจ้าของ

ผลึกดาราบันทึกพลันลอยขึ้นจากมือของนาง มันลอยอยู่ใกล้เพดานห้อง แสง สีทองจากผลึกสาดประกาย ปรากฏภาพแผนที่ของระเบียงดาราที่ถูกบันทึก ไว้ มองเห็นได้อย่างละเอียดชัดเจน ในภาพยังปรากฏชื่อสถานที่ต่างๆ

จุดสีแดงจุดหนึ่งปรากฏขึ้นเหนือชื่อสถานที่หนึ่ง ‘หอแห่งผู้สังเกตดารา’ ชัดเจนว่าจุดสีแดงนี้บอกถึงสถานที่ที่เจ้าของแผนที่รั้งอยู่

เยี่ยอวินจ้องมองภาพแผนที่ตรงหน้า แม้จะเคยเห็นมันมาก่อนแต่ก็ไม่เคยมอง อย่างละเอียด และเมื่อเทียบกับสถานที่จริงที่นางกำลังยืนอยู่ในเวลา นี้ ความรู้สึกกลับแตกต่างออกไปโดยสิ้นเชิง

ชิงชิงบินขึ้นไปใกล้แผนที่ “ใหญ่มาก...”

อวีเออร์เองก็เปิดตากว้าง “นี่คือระเบียงดาราทั้งหมดหรือขอรับ”

เยี่ยอวินส่ายหน้า “ไม่ใช่ แม่ทัพเหมันต์เคยบอกว่า นี่เป็นเพียงส่วนที่ถูกสำรวจแล้วเท่านั้น แต่แม่จะมีเพียงที่สำรวจ ก็นับว่ายังกว้างใหญ่มากอยู่ดี หากสำรวจได้ครบทุกส่วนจริงๆ ก็ไม่ว่าระเบียงดาราจะกว้างใหญ่เพียงไหน”

กล่าวจบ นางจึงกวาดสายตามองไปทั่วแผนที่ หอแห่งผู้สังเกตดาราที่นางอยู่ในเวลานี้ ตั้งอยู่บริเวณตอนกลางของระเบียงดารา รอบด้านเต็มไปด้วยเส้นทางดราณับไม่ถ้วน แต่ละเส้นเชื่อมต่อกับเมืองโบราณ ดินแดนลับ และโลกขนาดต่างๆ เข้าไว้ด้วยกัน

เยี่ยอวินใช้ปลายนิ้วแตะลงบนแผนที่นั้น แผนที่ทั้งหมดพลันขยายใหญ่ขึ้น ชื่อของสถานที่จำนวนมากปรากฏชัดเจนกว่าเดิม

เมืองดาราเหิน นครเมฆาคราม ทะเลหมื่นดวงดาว หุบเขาวินญาณดารา และอีกมากมาย

ชิงชิงที่มองจนตาลายเอ่ยออกมา “เหตุใดจึงมีสถานที่มากเช่นนี้”

เยี่ยอวินหัวเราะ “เพราะนี่คือระเบียงดารา”

นางตอบแล้วจึงเริ่มมองหาชื่อที่ต้องการ ดินแดนรกร้างดาราเหนือ

ผ่านไปพักใหญ่ ในที่สุดก็หาเจอ นางตะนั้วลงที่จุดนั้น แสงสีทองที่จุดนั้น
สว่างกว่าเดิม เส้นแสงสายหนึ่งค่อยๆ ลากออกมาเชื่อมระหว่างหอแห่งผู้
สังเกตตารากับดินแดนรกร้างดาราเหนือ

ทันทีที่เส้นทางปรากฏให้เห็นโดยสมบูรณ์ ซิงซิงกับอวีเออร์อัปาก
ค้าง เยียอวินก็นิ่งอึ้ง เพราะดินแดนรกร้างดาราเหนืออยู่ไกลกว่าที่นางคาดไว้
มาก

เส้นทางทอดยาวผ่านเมืองใหญ่กว่าสิบแห่ง ผ่านสถานีดาราอีกหลายสิบ
แห่ง และยังต้องข้ามทะเลดารารายาตามหิมาถึงสามแห่ง

ซิงซิงกลืนน้ำลาย “พี่สาวเยีย...พวกเราต้องเดินทางไกลขนาดนี้จริงหรือ”

เยียอวินถอนหายใจ “ดูเหมือนจะเป็นเช่นนั้น”

อวีเออร์เอียงศีรษะ “แล้วต้องใช้เวลานานเท่าใดขอรับ”

เยียอวินจ้องมองข้อมูลที่ปรากฏขึ้นใกล้ๆ ชื่อดินแดนรกร้างดาราเหนือ ก่อน
จะเงยไปครู่หนึ่ง แล้วจึงตอบออกมา

“หากเดินทางด้วยตนเอง อย่างน้อยสามปี”

ซิงซิงรองเสียงหลง “สามปี!”

อวีเออร์อัปากค้างกว่าเดิม

เยี่ยววันขมวดคิ้ว สามปีนานเกินไป นางไม่มีทางใช้เวลาขนาดนั้นเพียงเพื่อเดินทางไปเข้าสำนัก พลังสายตาของนางก็สะดุดเข้ากับสัญลักษณ์สีเงินอีกชุดหนึ่งบนแผนที่ สัญลักษณ์เหล่านั้นกระจายอยู่ทั่วระเบียงดารา เชื่อมต่อกันเป็นเครือข่ายขนาดใหญ่ เหนือสัญลักษณ์ปรากฏชื่อกำกับเอาไว้

ประตูดารา

เยี่ยววันหรีดตาลง “ประตูดารา...”

นางเคยเห็นชื่อนี้มาก่อน แต่ไม่เคยศึกษาอย่างจริงจัง เมื่อตะละลงบนสัญลักษณ์นั้น ข้อความจำนวนหนึ่งพลันปรากฏขึ้น

ประตูดารา เครือข่ายค่ายกลเคลื่อนย้ายของระเบียงดารา ใช้สำหรับเดินทางข้ามโลกและข้ามดินแดน

ซิงซิงเบิกตากว้างทันที “พวกเราใช้สิ่งนี้เดินทางได้หรือไม่”

เยื่อวันมองอยู่ครู่หนึ่ง รอยยิ้มเจื่อนปรากฏ “ได้ แต่ต้องใช้ผลิกดารากำนวน ไม่น้อย”

ซึ่งชิงถอนหายใจออกมาทันที สายตาของเยื่อวันเลื่อนมาหยุดลงที่ชื่อเมือง แห่งหนึ่ง เมืองแรกบนเส้นทางสู่ดินแดนรกร้างดาราเหนือ

เมืองดาราณา

เมืองนี้มีสัญลักษณ์ประตูดาราขนาดใหญ่ตั้งอยู่ที่นั่น

“แต่ท่านไม่มีผลิกดารานะเจ้าคะ พี่สาวเยื่อ แล้วเราจะเดินทางอย่างไร” ซึ่ง ชิงถามขึ้น ทั้งน้ำเสียงและท่าทีห่อเหี่ยว

คำพูดของชิงชิงทำให้เยื่อวันนึกขึ้นได้ นางไม่มีผลิกดารา นั่นหมายความว่า คิดจะเดินทางไปดินแดนรกร้างดาราเหนือ นางต้องหาผลิกดาราให้มากพอ เป็นค่าเดินทาง คิดแล้วนางต้องถอนหายใจออกมา ก่อนจะกวาดตามองอีกครั้งว่าตลอดเส้นทางนี้ นางต้องจ่ายผลิกดารามากเท่าใดจึงจะไปถึงดินแดน รกร้างดาราเหนือ

เยื่อวันกวาดตามองรายละเอียดบนแผนที่อยู่พักใหญ่ ยิ่งมอง คิ้วยิ่ง ขมวด แม้จะใช้ประตูดาราเดินทาง แต่ค่าใช้จ่ายก็ยิ่งสูงกว่าที่นางคิดไว้มาก

“ແ່แล้ว...” ซิงซิงนั่งลงบนขอบหน้าต่างอย่างหมดแรง “พวกเรายังไม่ทันออกเดินทางก็หมดตัวเสียแล้ว”

อวีเออร์พยักหน้าเห็นด้วย “ข้ายังไม่เคยเห็นผลึกดาราสักก้อนเลยขอรับ”

เยี่ยอวีนถอนหายใจ นางเองก็เริ่มคิดว่าจะหาเงินอย่างไร ชายโสด? รับงาน? หรือหาสมุนไพรมหาภัย?

ขณะที่กำลังครุ่นคิด พลันนึกถึงบางอย่างขึ้นมาได้ “เดี๋ยวก่อน...”

ซิงซิงกับอวีเออร์หันมาพร้อมกัน เยี่ยอวีนแบมือ ถูผ้าสองใบปรากฏขึ้นบนฝ่ามือของนาง

“นี่คืออะไรหรือเจ้าคะ” ซิงซิงมองอย่างสงสัย

“ของที่พี่เหิงให้พี่สาวก่อนออกเดินทาง” เยี่ยอวีนตอบ ก่อนหน้านี้นางเก็บมันไว้ในมิตีส่วนตัว แล้วก็ลืมไปเสียสนิท

อวีเออร์กระพริบตา “ท่านแม่ยังไม่เคยเปิดดูเลยหรือขอรับ”

“ยังไม่เคยเลย” เยี่ยอวีนบอก นางวางถุงผ้าใบหนึ่งไว้ที่โต๊ะที่อยู่ใกล้ๆ และหยิบถุงผ้าอีกใบมาเปิดออก แสงสีเงินอ่อนๆ พลันส่องออกมาจากภายใน

ซิงซิงอุทาน “โ๊ะ!”

ภายในถุง มีผลึกสีเงินขนาดกลางจำนวนมาก ทุกก้อนเปล่งประกายราวกับมีหมู่ดาวอยู่ภายใน เยี่ยอวีนหยิบขึ้นมาหนึ่งก้อน ทันทีที่สัมผัส ผลึกดารา

บันทึกที่ลอยอยู่กลางห้องพลันส่องแสง ข้อความจำนวนหนึ่งปรากฏขึ้นบน
แผนที่

บทที่ 4 เตรียมตัวเดินทาง

ผลิกตารา สกุลเงินมาตรฐานของระเปียงตารา

ผลิกตาราแบ่งเป็นสี่ระดับ ผลิกตาราเศษ ผลิกตาราล่าง ผลิกตารากลาง
ผลิกตาราสูง

ผลิกตารา 100 ก่อนของระดับต่ำกว่า สามารถแลกเปลี่ยนเป็นผลิกตารา 1
ก่อนของระดับที่สูงกว่า

ชิงชิงอำปากค่าง “ยังแบ่งระดับอีกหรือไม่”

เยี่ยววินอ่านรายละเอียดต่อ

ค่าที่พักทั่วไปในเมืองขนาดเล็ก 10 ถึง 30 ผลิกตาราเศษต่อคืน

ค่าที่พักในเมืองใหญ่ 1 ถึง 5 ผลิกตาราล่างต่อคืน

ค่าใช้บริการประตูดาราระยะไกล 10 ถึง 50 ผลิกตาราล่าง

ค่าใช้บริการประตูดาราระยะกลาง 1 ถึง 5 ผลึกดารากลาง

ค่าใช้บริการประตูดาราระยะไกล 10 ถึง 50 ผลึกดารากลาง

ชิงชิงเริ่มเวียนหัว “ข้าไม่เข้าใจแล้ว...”

อวีเออร์เองก็มีสีหน้าไม่ต่างกัน เยียอวินยิ้มชันก่อนมองผลึกในมืออีกครั้ง ทันใดนั้น รายละเอียดใหม่ก็ปรากฏขึ้น

ผลึกดารากลาง จำนวน 400 ก้อน

เยียอวินชะงัก กวาดตามองภายในถ้ำอีกครั้งก็พบว่าผลึกสีทองอีกชนิดหนึ่ง อยู่ด้านล่าง นางหยิบขึ้นมา ผลึกดาราบ้นที่กตอบสนองทันที

ผลึกดาราสสูง จำนวน 20 ก้อน

ภายในห้องพลันเงิบกริบ ชิงชิงและอวีเออร์กะพริบตาปริบๆ ชิงชิงกางปึกออกข้างหนึ่งและนับเส้นขนอย่างจริงจัง แต่ไม่นานก็ยอมแพ้ อวีเออร์พยายามคิดคำนวณอยู่พักใหญ่ ก่อนจะสายศีรษะว่าไม่ไหว

เยี่ยอวีนก็นิ่งอึ้ง เพราะเมื่อนำตัวเลขทั้งหมดมาเทียบกับค่าเดินทางบนแผนที่ ทรัพย์สินในถุงใบนี้ นอกจากเพียงพอสำหรับเดินทางไปดินแดนรกร้างดาราเหนือแล้ว ยังเหลือเพื่อสำหรับใช้ชีวิตในระยะหนึ่งอีกด้วย

ครูหนึ่งเยี่ยอวีนเผยรอยยิ้มบาง “ดูเหมือนพีเหิงจะเตรียมทุกอย่างไว้ให้แล้ว หากใช้เฉพาะค่าเดินทาง นับว่าเกินพอไปมาก แต่พวกเราก็ต้องใช้อย่างประหยัด เพราะพี่สาวยังไม่ทราบว่าหาผลึกดาราได้อย่างไร ดังนั้น ผลึกดาราทั้งหมดนี้ต้องถนอมใช้ให้นานที่สุด”

ซิงซิงพยักหน้าอย่างแรง “พี่ชายเหิงเยี่ยมที่สุด!”

อวีเออร์เองก็ถอนหายใจโล่งอก สายตาของเยี่ยอวีนหยุดลงบนถุงผ้าอีกใบที่ยังไม่ได้เปิด หากถุงใบแรกเป็นผลึกดารา แล้วถุงใบที่สองเล่า ภายในนั่นคือสิ่งใด นางยื่นมือออกไปเปิดถุงใบนั้น

สิ่งที่อยู่ภายในไม่ใช่ผลึกดารา แต่เป็นแผ่นป้ายสีเงินอ่อนชิ้นหนึ่ง และม้วนหนังสืออีกหนึ่งม้วน เยี่ยอวีนขมวดคิ้ว

ซิงซิงบินเข้ามาดูทันที “ไม่ใช่เงินหรือเจ้าคะ”

อวีเออร์เองก็ยื่นหน้าเข้ามา “นี่คืออะไรขอรับ”

เยี่ยอวีนหยิบแผ่นป้ายสีเงินขึ้นมาก่อน แผ่นป้ายมีขนาดเท่าฝ่ามือ ด้านหน้าแกะสลักรูปเกล็ดหิมะหกแฉก ด้านหลังมีอักษรเพียงสามคำ

วารีย์เยือกแข็ง

ทันทีที่แผ่นป้ายสัมผัสมือของนาง พลิกตาราบ้นทิกพลันส่องแสงอีกครั้ง

สิทธิ์ผ่านทางระดับสูง ออกโดยแดนวารีย์เยือกแข็ง

ผู้ครอบครองสามารถใช้ประตูตาราในเครือข่ายหลักได้โดยไม่ต้องแสดงหลักฐานยืนยันตัวตนเพิ่มเติม

ได้รับสิทธิ์ส่วนลดค่าธรรมเนียมตามเงื่อนไขของแต่ละสถานีดารา

เยี่ยววินชะงักไป ซิงซิงอ้าปากค้าง “มีส่วนลดด้วย!”

อวีเออร์พยักหน้าแรงๆ “ท่านแม่ ประหยัดเงินได้อีกแล้ว!”

เยี่ยววินอดหัวเราะไม่ได้ ดูเหมือนเสวี่เยอวี่เหิงจะเตรียมทุกอย่างไว้ให้จริงๆ นางเก็บแผ่นป้ายไว้ในมิตีส่วนตัว และหยิบม้วนหนังสือขึ้นมา ม้วนหนังสือถูกผนึกไว้ด้วยพลังปราณของเสวี่เยอวี่เหิง เพียงสัมผัส ผนึกก็สลายไปเอง แสงสีขาวสายหนึ่งลอยออกมา จากนั้นภาพของเสวี่เยอวี่เหิงปรากฏขึ้นกลางอากาศ

ซิงซิงรองออกมาอย่างดีใจ “พี่ชายเหิง!”

เสวียอวีเหิงในภาพยิ้มบาง “หากเจ้ากำลังเห็นภาพนี้ แสดงว่าเจ้ามาถึง
ระเปียงดาราแล้ว”

เยี่ยอวินจ้องมองอย่างเงิบงัน

“พลีกดาราในถุงใบแรกเพียงพอสำหรับการเดินทางระยะหนึ่ง ส่วนแผ่นป้าย
ในถุงใบนี้ ข้าขอให้เสด็จแม่ช่วยเตรียมให้ แม้จะไม่อาจช่วยเจ้าได้ทุกเรื่อง แต่
อย่างน้อยก็ทำให้การเดินทางสะดวกขึ้นบ้าง”

เสวียอวีเหิงหยุดเล็กน้อย รวากับกำลังลังเล ก่อนจะกล่าวต่อ “อวินเออร์ ข้า
รู้ว่าเจ้าไม่ชอบติดค้างบุญคุณผู้ใด ดังนั้น ข้าจะไม่บอกให้เจ้ารับสิ่งเหล่านี้
ไว้ แต่หากวันหนึ่งเจ้ากลับมายังแดนวาริเยือกแข็ง หรือหากข้ามาที่ระเปียง
ดาราและตามหาเจ้าจนพบ เจ้าค่อยเลี้ยงอาหารและสุราข้าสักมื้อก็พอ”

ซิงซิงและอวีเออร์หัวเราะคิกคัก เยี่ยอวินยิ้มบาง นี่เป็นคำพูดที่เสวียอวีเหิงจะ
กล่าวจริงๆ

ภาพเงานั้นค่อยๆ เลือนราง แต่ก่อนจะสลายไป มันพลันกล่าว

“ระเปียงดารากว้างใหญ่กว่าที่เจ้าคิด ระวังตัวด้วย”

ลั่นเสียง ภาพทั้งหมดก็สลายเป็นละอองแสงหายไป ภายในห้องกลับสู่ความ
เงิบอีกครั้ง นางหันมามองแผนที่ระเปียงดาราที่ลอยอยู่กลางอากาศ กวาด
ตามองเส้นทางที่จะนำนางไปยังดินแดนรกร้างดาราเหนืออย่างละเอียด ครุ่น
คิดอีกครั้งหนึ่งจึงเอ่ยออกมา

“ป้ายผ่านทางที่พี่เหิงให้มานั้น พวกเราไม่อาจใช้ได้”

“เพราะเหตุใดขอรับ” อวีเออร์ถามอย่างไม่เข้าใจ

“นั่นสิเจ้าคะ เหตุใดจึงใช้ไม่ได้” ซิงซิงถามด้วยความงุนงง

“การใช้ป้ายนั้นมีข้อเสียประการหนึ่งและยังเป็นประการสำคัญที่สุด นั่นคือ มันเปิดเผยร่องรอยของพวกเรา”

ซิงซิงและอวีเออร์จึงมองอย่างประหลาดใจ เปิดเผยร่องรอยอย่างไร

“หากเราใช้ป้ายผ่านทางนั้น ทุกสถานีดาราที่พวกเราผ่านไป ย่อมต้องมีการบันทึกการใช้ป้าย บันทึกย่อมบอกชัดว่าป้ายนี้มาจากที่ใด นั่นหมายความว่าตลอดเส้นทางนี้ ผู้อื่นจะทราบทันทีว่าพวกเรามาจากแดนวาริเยือกแข็ง และกำลังเดินทางไปยังดินแดนรกร่างดาราเหนือ”

“หลังจากนั้น หากผู้อื่นติดตามหาพวกเรา ก็ไม่ยากแล้ว เพราะสถานที่ที่พวกเราอยู่นั้น ชัดเจน และพวกเราจะไม่ทราบเลยว่าจะมีผู้ใดติดตามหาพวกเราบ้าง พวกเจ้าจึงอย่าได้ลืมคำเตือนของเทพิตาห์นี้ว่า จงระวังผู้ที่กำลังตามหานาง”

“ดังนั้น พวกเรามีฝลิกดาราเพียงพอที่จะเดินทาง เราต้องยอมจ่ายออกไปเพื่อปกปิดร่องรอยของพวกเรา ต่อให้ผู้อื่นมาเห็น พวกมันก็จะเห็นเพียงชื่อ ‘เฮียอวีน’ ชื่อที่พบได้ทั่วไปในหมู่ผู้ฝึกตน แต่จะไม่มีวันคิดออกว่าพวกเราคือผู้ใด มาจากไหน”

ชิงชิงและอวีเออร์ผงกศีรษะเห็นด้วยทันที พวกมันลืมนึกถึงเรื่องเหล่านี้ไปจริงๆ โดยเฉพาะอวีเออร์ที่ต้องระวังตัวเป็นพิเศษ

คืนนี้เยี่ยอวินไม่ได้พักผ่อนทันที นางใช้เวลาอีกหนึ่งชั่วโมงศึกษารายละเอียดบนแผนที่ระเบียงดารา ยิ่งอ่าน ก็ยิ่งตระหนักว่าระเบียงดารากว้างใหญ่กว่าที่นางเคยจินตนาการเอาไว้มาก

ดินแดนรกร้างดาราเหนืออยู่ห่างออกไปไกลยิ่ง ต่อให้ใช้ประตูดาราตลอดเส้นทาง พวกนางก็ยังคงต้องผ่านเมืองและสถานีดาราหลายแห่งกว่าจะถึงจุดหมาย

เมื่อตรวจตราดูจนแน่ใจว่าทุกอย่างเรียบร้อย เยี่ยอวินจึงเก็บแผนที่ก่อนจะลี้มตัวลงนอนพักผ่อน ซึ่งชิงกับอวีเออร์หลับไปก่อนนานแล้ว

เช้าวันรุ่งขึ้น แสงสีทองอ่อนส่องผ่านหน้าต่างเข้ามาภายในห้อง เยี่ยอวินลืมนอนตื่น ซิงชิงยังคงนอนขดตัวอยู่บนหมอน หากอวีเออร์กำลังเกาะอยู่ที่ขอบหน้าต่าง มันกำลังมองต้นกำเนิดดาราที่แผ่กิ่งก้านปกคลุมทั่วฟ้า

“ท่านแม่” อวีเออร์หันกลับมา “พวกเราจะออกเดินทางแล้วหรือขอรับ”

เยี่ยอวินยิ้ม ยื่นมือไปลูบศีรษะเล็กๆ ของมันเบาๆ “ใช่ พวกเราต้องไปดินแดนรกร้างดาราเหนือ”

ซิงซิงสะดุ้งตื่นทันที “ออกเดินทาง! ออกเดินทาง!”

ครูเดียวเยี่ยอวันก็เก็บข้าวของเรียบร้อย หลังออกจากหอแห่งผู้สังเกตดารามองเห็นผู้เฝ้าประตูนั่งอ่านตำราเล่มหนึ่งอยู่ใต้ต้นไม้ใกล้ๆ หอ

เมื่อเห็นพวกนาง ชายชราจึงเอ่ย “จะไปแล้วหรือ”

เยี่ยอวันประสานมือคารวะ “ขอบคุณผู้อาวุโสสำหรับการดูแล”

ผู้เฝ้าประตูโบกมือ “เรื่องเล็กน้อย เดินทางดีๆ ระเบียงดารากว้างใหญ่นัก มีเรื่องมากมายรอเจ้าอยู่”

เยี่ยอวันพยักหน้าก่อนพาซิงซิงและอวีเฮอร์ทะยานร่างจากไป ไม่นานนัก นางก็มาถึงสถานีดาราทะแรก กำแพงเมืองสูงลิ่ว เหนือซุ้มประตูมีอักษรสามคำสลักอยู่

เมืองดารานภา

ผู้ฝึกตนนับไม่ถ้วนเดินเข้าออก มีทั้งมนุษย์ อมนุษย์ และเผ่าพันธุ์อีกมากมายที่เยี่ยอวันไม่เคยพบเห็นมาก่อน

ซิงซิงที่ซุกตัวอยู่ในอกเสื้อกับอวีเฮอร์ ก็มองซ้ายมองขวาจนตาลาย “คนเยอะมาก”

เยี่ยหวินสูดลมหายใจลึกและก้าวผ่านประตูเมืองเข้าไป

บทที่ 5 ข้อมูลที่ไม่คาดหมาย

หลังผ่านประตูเมืองเข้ามา เยียอวินพบว่าภายในเมืองดาราณาศึกคักยิ่งกว่าที่มองเห็นจากภายนอก สองข้างทางเต็มไปด้วยร้านค้า บางร้านขายโอสถ บางร้านขายอาวุธ บางร้านขายวัตถุดิบที่นางไม่เคยพบเห็นมาก่อน เหนือศีรษะมีผู้ฝึกตนจำนวนมากทะยานผ่านไปมา บางคนขี่สัตว์อสูร บางคนยืนอยู่บนกระบี่บิน บางคนโดยสารพาหนะรูปร่างประหลาดที่เคลื่อนที่อยู่กลางอากาศ ซิงซิงโผล่ศีรษะออกมาจากอกเสื้อ ดวงตาเป็นประกาย “ที่นี่สนุกกว่าห้าแดนมากเลย”

อวีเออร์เองก็พยักหน้าเห็นด้วย เยียอวินยิ้มบาง

หลังเดินตามเส้นทางในแผนที่อยู่พักหนึ่ง สิ่งก่อสร้างขนาดใหญ่หลังหนึ่งก็ปรากฏขึ้นเบื้องหน้า ตัวอาคารสูงหลายสิบจั้ง สร้างขึ้นจากหินสีเงินทั้งหลัง ด้านหน้ามีผู้ฝึกตนต่อแถวกันยาวเหยียด เหนือประตูมีอักษรขนาดใหญ่สลักเอาไว้

สถานีคาราเมืองคารานภา

ซิงซิงมองฝูงชนแล้วถอนหายใจ “คนมากเช่นนี้ ต้องรอนานแน่เลย”

เยี่ยอวินกวาดตามองไปรอบๆ ไม่นานก็พบสิ่งที่ต้องการ ด้านข้างสถานีมีแผ่นศิลาขนาดใหญ่ตั้งอยู่ บนแผ่นศิลามีรายละเอียดของเส้นทางเดินทางทั้งหมด รวมถึงค่าใช้จ่ายของแต่ละเส้นทาง

นางเดินเข้าไปทันที ดวงตากวาดผ่านเส้นทางต่างๆ อย่างรวดเร็ว เมืองคารานภา นครเมฆาคราม ทะเลคาราทิศตะวันออก หุบเขาหมื่นอสูร และอีกหลายชื่อ กล่าวได้ว่ารายชื่อยาวเหยียดจนแทบมองไม่หมด

ครูหนึ่งจึงพบชื่อที่ต้องการ ดินแดนรกร้างคาราเหนือ แต่เมื่อมองรายละเอียดต่อ เยี่ยอวินก็ขมวดคิ้ว ไม่มีเส้นทางตรง หากต้องการเดินทางไปดินแดนรกร้างคาราเหนือ จำเป็นต้องเปลี่ยนสถานีคาราถึงสี่ครั้ง

“ดูเหมือนดินแดนรกร้างคาราเหนือจะอยู่ไกลกว่าที่คิด” นางพิมพา

เสียงหนึ่งพลันดังขึ้นจากด้านหลัง “เจ้าจะไปดินแดนรกร้างคาราเหนือหรือ”

เยี่ยอวินหันกลับไปมองทันที ด้านหลังเป็นชายหนุ่มร่างสูงผู้หนึ่ง อายุราวยี่สิบกว่าปี สวมอาภรณ์สีเทาเรียบง่าย ใบหน้าหล่อเหลา แต่สิ่งที่สะดุดตาที่สุดกลับเป็นดวงตาคู่นั้น ดวงตาที่ดูเหมือนกำลังวังนอนตลอดเวลา

ชายหนุ่มยกน้ำเต้าสุราขึ้นดื่มอีกหนึ่งก่อนจะยืม “บังเอิญจริง ข้ากำลังจะไป
ที่นั่นเหมือนกัน”

เยี่ยอวินหรือตาลงเล็กน้อย ซึ่งชิงกับอวีเออร์มองชายหนุ่มตรงหน้าอย่าง
ระมัดระวังทันที นี่คือคนแปลกหน้าคนแรกที่เข้ามาพูดคุยด้วย

“แล้วอย่างไร” เยี่ยอวินถามกลับ

ชายหนุ่มชะงักไปครู่หนึ่งก่อนจะเอ่ย “ดูเหมือนเจ้าจะระวังตัวมากกว่าที่ข้า
คิด หากเป็นผู้อื่น คงถามชื่อข้าก่อนแล้ว”

เยี่ยอวินไม่ตอบ นางยังคงมองอีกฝ่าย

ชายหนุ่มจึงเอ่ย “ไม่ต้องกังวล ข้าไม่มีเจตนาร้าย เพียงบังเอิญได้ยืมเจ้าเอ่ย
ถึงดินแดนรกรางดาราดานี้”

มันยกนิ้วชี้ไปยังแผ่นศิลาเส้นทางด้านหน้า “และเจ้าก็ทำให้ข้าคิดได้ว่าผู้ที่เพิง
มาถึงระเบียงดาราดแล้วเลือกไปที่นั่นทันที ช่างหาได้ยากนัก”

ดวงตาของเยี่ยอวินหรือสิงทันทีก่อนเอ่ยถาม “เพราะเหตุใด เจ้าจึงคิดว่าข้า
เพิงมาถึงระเบียงดาราด”

“เห็นได้ชัดมาก ผู้ฝึกตนเก่าแก่ในระเบียงดาราดไม่มีผู้ใดยื่นอ่านรายละเอียด
ทุกแถวบนแผ่นศิลาเช่นนี้หรอก อีกประการคือเจ้ามองสิ่งใดก็เหมือนคน
กำลังเปิดโลกใหม่ ข้าจึงคาดเดาได้ว่าเจ้าเพิงมาถึงระเบียงดาราด”

เยี่ยอวินนิ่งเฉย ไม่ตอบรับหรือปฏิเสธ เพราะอีกฝ่ายคาดเดาถูกต้อง

“เอาเถิด ข้าแค่เข้ามาทักทายเท่านั้น ส่วนจะเชื่อหรือไม่ ก็เป็นเรื่องของเจ้า”

กล่าวจบ มันทิ้งเดินจากไป หากเพียงก้าวไปได้ก้าวเดียว มันทิ้งหยุดลงและหันกลับมา

“จริงสิ หากเจ้าจะไปดินแดนรกร้างดาราดรหือเพื่อเข้าสำนัก ข้าแนะนำให้รีบหน่อย”

เยี่ยววินขมวดคิ้ว “เพราะเหตุใด”

“เพราะอีกสามเดือน สำนักเมฆาซอนดาราดรหือจะเปิดรับศิษย์รุ่นใหม่”

ซึ่งชิงกับอวีเออร์เบิกตากว้าง เยี่ยววินก็ชะงักไป นางทราบเพียงว่าสำนักเมฆาซอนดาราดรหืออยู่ในดินแดนรกร้างดาราดรหือ แต่ย่อมไม่ทราบว่าอีกสามเดือนข้างหน้า จะมีการเปิดรับศิษย์

ชายหนุ่มหัวเราะเบาๆ ก่อนโบกมือให้ “ถือเสียว่าข้าตอบแทนที่เจ้าทำให้ข้าหายง่วงก็แล้วกัน”

กล่าวจบ มันทิ้งเดินหายเข้าไปในฝูงชน เยี่ยววินยังคงมองไปยังทิศทางที่อีกฝ่ายจากไป ไม่ใช่เพราะระแวง แต่เพราะนางพบว่าตลอดเวลาที่สนทนากัน นางสัมผัสไม่ได้ว่าอีกฝ่ายอยู่ในระดับใด ดังนั้น สามารถคาดเดาได้ว่ามันมีชั้นปรานที่สูงกว่านาง

การพูดคุยครั้งนี้ แม้อูเหมือนไม่มีอะไร แต่กลับมีเรื่องสำคัญประการหนึ่งที่น่ารับรู้ได้ นั่นคือ เป็นไปได้อย่างมากว่าสำนักเมฆาซอนดาราดรหือที่ดินแดนรก

ร่างดาราเหนือ นั้น เป็นสำนักใหญ่ของที่นี่ และยังอาจเป็นสำนักใหญ่ที่สุด ทั้งยังมีชื่อเสียงไม่น้อย มิฉะนั้น ชายหนุ่มผู้นี้จะคาดเดาได้อย่างไรว่านางจะไป ที่นั่นเพื่อเข้าเป็นศิษย์ของสำนักเมฆาซอนดารา

อีกประการคือ ชายหนุ่มผู้นี้เป็นคนช่างสังเกต เพียงได้ยินคำพูดและเห็นท่าที เล็กน้อย ก็คาดเดาสถานะของนางออก คนเช่นนี้ นางต้องระวังตัวให้มาก ดี ที่สุดคืออยู่ห่างมันเข้าไว้

ครู่หนึ่ง เยื่อวันจึงถอนสายตากลับก่อนจะเดินไปยังสถานีดารา

ภายในสถานีกว้างขวางกว่าที่มองเห็นจากภายนอกหลายเท่า ห้องโถงหลัก เต็มไปด้วยผู้ฝึกตนจากหลากหลายเผ่าพันธุ์ เนื้อที่บริเวณมีแผ่นผลึกขนาดใหญ่ลอยอยู่กลางอากาศ บนผลึกปรากฏรายชื่อเส้นทางเดินทางจำนวนมาก บางสายเปิดให้บริการ บางสายปิดชั่วคราว บางสายมีผู้โดยสารเต็ม แล้ว

เยื่อวันเดินไปยังโต๊ะใหญ่ตัวหนึ่ง สตรีวัยกลางคนที่นั่งอยู่เงยหน้าขึ้น

“จะเดินทางไปไหน”

“ดินแดนกร่างดาราเหนือ” เยื่อวันตอบตามเส้นทางที่วางแผนไว้

สตรีผู้นั้นพยักหน้าและจ้องมองนกสองตัวที่อยู่นอกเลื้อยของนาง

“เจ้ามีนกสองตัว แต่มันตัวเล็ก ไม่ต้องชำระค่าเดินทาง” นางบอกและหยิบ แผ่นผลึกสีขาวออกมาชิ้นหนึ่ง

“หนึ่งพลีกดาราสูง”

เยื่อวันลวงหยาบพลีกดาราออกมาชำระ แล้วจึงรับแผ่นพลีกสีขา
กลับมา เมื่อสัมผัส รายละเอียดจำนวนหนึ่งก็ปรากฏขึ้น

ตัวเดินทาง

ปลายทาง: ดินแดนรกร่างดาราเหนือ

ใช้งานได้หนึ่งครั้ง

ชิงชิงกระพริบตาปริบๆ “เพียงแค่นี้หรือ”

สตรีประจำสถานีหัวเราะ “เพียงแค่นี้ก็พอแล้ว”

กล่าวจบ นางชี้ไปยังส่วนลึกของสถานี “ประตูดาราหมายเลขสาม”

“ขอบคุณเจ้าค่ะ” เยื่อวันกล่าวก่อนจะเดินตามป้ายบอกทางไป

ไม่นานนัก ลานหินขนาดใหญ่ก็ปรากฏขึ้นเบื้องหน้า ที่กลางลานมีประตูสีเงิน
สูงหลายสิบจั้งตั้งอยู่ อีกขรณับไม่วุ่นไหลเวียนอยู่บนพื้นผิว พลังดาราอัน
เข้มข้นแผ่ซ่านออกมาอย่างต่อเนื่อง

เยี่ยอวีนจ้องมองอยู่ครู่หนึ่ง แม้จะเคยเห็นค่ายกลเคลื่อนย้าย แต่สิ่งนี้แตกต่างออกไปโดยสิ้นเชิง มันให้ความรู้สึกราวกับเชื่อมต่อโลกหลายพันหลายหมื่นแห่งเข้าด้วยกัน

เสียงกังวานพลันดังขึ้น “ประตูดาราหมายเลขสาม เปิดใช้งาน”

ครี๊น!

พื้นดินสั่นสะเทือนเบาๆ แสงสีเงินมากมายพุ่งขึ้นจากประตู ภายในกรอบประตูปรากฏภาพของอีกโลกหนึ่ง เมืองขนาดใหญ่ที่ลอยอยู่บนเนื้อทะเลเมฆ ผู้ฝึกตนจำนวนมากเริ่มเข้าแถว

เยี่ยอวีนเดินไปต่อแถวและเดินเข้าสู่ประตูดาราเป็นครั้งแรก ทันทีที่ก้าวผ่านม่านแสงสีเงิน ความรู้สึกคล้ายฟ้าดินกลับตาลปัตรพลันถาโถมเข้ามาจนนางต้องหลับตาลง แต่เหตุการณ์นี้ก็คงอยู่เพียงชั่วพริบตา เมื่อลืมตาขึ้นอีกครั้ง ภาพเบื้องหน้าก็ทำให้เยี่ยอวีนชะงักไป

เบื้องหน้าเป็นทางเดินขนาดใหญ่ ทางเดินที่สร้างขึ้นจากแสงดาราสีเงิน ทอดยาวไปสุดสายตา สองด้านของทางเดินไม่มีพื้นดิน ไม่มีท้องฟ้า มีเพียงความว่างเปล่าอันไร้ขอบเขต ภายในความว่างเปล่านั้นมีหมู่ดาวนับไม่ถ้วนกำลังเคลื่อนผ่านไปอย่างเชื่องช้า บางดวงใหญ่ราวกับโลกใบหนึ่ง บางดวงเล็ก

เพียงกำปั้น บางแห่งปรากฏแถบแสงยาวคล้ายแม่น้ำ บางแห่งเป็นกลุ่มหมอกดาราสีสลับแปลกตา

ชิงชิงอัปาค้าง “นี่...นี่คืออะไร”

อวีเอิร์มมองรอบด้านอย่างตื่นตะลึง เยียอวินไม่ตอบเพราะนางก็ไม่เคยเห็นภาพเช่นนี้มาก่อน

เสียงหนึ่งพลันดังขึ้นจากด้านหน้า “หลีกทางหน่อย!”

เยียอวินรีบหลีกทางให้ กลุ่มผู้ฝึกตนหลายคนวิ่งผ่านนางไป สีหน้าทุกคนดูเป็นปกติอย่างคุ้นชิน เยียอวินหันกลับมาองทางเดินอีกครั้ง จึงพบว่าบนพื้นมีเส้นแสงจำนวนมากกำลังเคลื่อนที่ไปข้างหน้า ผู้โดยสารทุกคนต่างเดินตามเส้นแสงเหล่านั้น ไม่มีผู้ใดหยุดยืนเช่นนั้น

ตัวเดินทางในมือของนางพลันส่องแสง ตัวอักษรสีเงินปรากฏขึ้น

ประตูดาราหมายเลขสาม

เส้นทางศูนย์ครเมฆาคราม

เวลาการเดินทาง: หนึ่งเค่อ

โปรดเดินตามเส้นทางนำทาง